

аналізувалася з такими лексико-граматичними класами, як: 1) іменник; 2) дієслово; 3) прислівник; 4) займенник; 5) прийменник. При чому вони можуть стояти як у постпозиції, так і у препозиції відносно дієслова. Дієслово не сполучається граматично лише з прикметником.

Окремої уваги заслуговують так звані „фразові дієслова”, які також зустрічаються і серед лексико-семантичної групи дієслів мовленнєвої діяльності.

Англійське слово менш автономне в семантичному плані і більш автономне в плані оносемасіологічному, якщо його співставити з такими мовами, як, наприклад, російська чи українська. Контекстне оточення слова в англійській мові є маніфестацією не лише морфологічних, синтаксичних, прагматичних і семантичних показників, але також і семіотичних. Наприклад, дієслово **to call** у сполученні з прийменником *on* набуло значення „відвідати, зайти до когось”, з прийменником *in* – „запросити”, з прийменником *out* – „закликати, кричати”.

ВІДОБРАЖЕННЯ НЕГАЦІЇ В АНГЛІЙСЬКІЙ МОВІ

Доп. – Ахтімірова К., ПР-33

Наук. кер. - канд.філол. наук, доц Чернюк Н.І.

Категорія заперечення як мовна універсалія, притаманна всім мовам без винятку. Негація в мові є однією з найважливіших проблем загального мовознавства, передусім у плані співвідношення змісту і форми, а точніше – структури думки і структури речення, що цю думку висловлює.

Формально-логічне і мовне заперечення можна співвіднести за змістом, але вони не повністю ідентичні і можуть не співпадати. Так, заперечні мовні форми не завжди виражають логічне заперечення. І навпаки, стверджувальні мовні форми, можуть виражати логічне заперечення, напр.: *bachelor* = *unmarried*, *vacant* – *unoccupied*, *dull* = *uninteresting*.

Цілий ряд авторів пов'язують заперечення з суб'єктивною оцінкою змісту висловлювання, а саме, з характером ставлення мовця до дійсності вираженого у мові.

Залежно від того, як заперечні слова вживаються в синтагмі – автономно чи в супроводі заперечної частки, мови можна умовно поділити на моно- та полінегативні. Мононегативними вважаються сучасні германські мови – англійська зокрема, напр.: *She did noting of the kind*. Проте, заперечні речення в давньоанглійській мові могли мати в своєму складі декілька заперечних елементів. Щляхом певних змін, що відбулися у середньоанглійській і закінчили своє становлення у ранньоніовоанглійській мові, сучасна англійська мова перейшла з ряду полінегативних у ряд мононегативних мов. Однак, у деяких діалектах і розмовних варіантах англійської мови і досі спостерігаються полінегативні заперечні структури: *Nobody said noting to nobody*.

З синтаксичної точки зору англійське речення носить аналітичний характер, тобто існує певний, встановлений порядок слів у реченні. Тому негатор, який визначає заперечний зміст всього речення, або окремого його члена, змушений підпорядковуватись загальним правилам побудови англійських речень.

В англійській мові у ролі засобів вираження заперечення в реченні виступають такі частини мови, як:

- 1) заперечна частка *not*, яка за частотністю вживання перевищує всі інші негатори англійської мови. Вона є показником як загального, так і часткового заперечення, оскільки може належати до будь-якого члена речення;
- 2) заперечний займенник *no* який стоїть на другому місці за частотністю використання. Проте, він може заперечувати тільки іменники, прикметники або займенники, а отже, є виразником часткового заперечення;
- 3) заперечні займенники *nothing, nobody, no one, none* як самі виступають членами речення і розглядаються як показники негодії в частковому запереченні підмета і додатка;

- 4) заперечні прислівники *never* і *nowhere*, які в основному вживаються в частковому запереченні обставини часу і місця;
 - 5) заперечні сполучники: *neither, nor, neither...nor*, які надають негативного значення реченню, заперечуючи синонімічні групи слів;
 - 6) заперечний прийменник *without*;
 - 7) афікси *-in, -ir, -im, -un, -non, -dis, -mis, -less*.
- Отже, негачійні процеси в англійській мові носять різноплановий характер і виявляють в мовленні багатий арсенал своєї вербалізації.

РЕПРЕЗЕНТАЦІЯ КІЛЬКІСНОЇ НЕВИЗНАЧЕНОСТІ В АНГЛІЙСЬКІЙ МОВІ

Доп. – Підлісна О., ПР-31

Наук. кер. - канд.філол.наук, доц. Чернюк Н.І

Будучи мовною універсалією, приблизна/кількісна невизначеність репрезентує основні форми віддзеркалення об'єктивної дійсності у мові та мовленні. Точка відліку, яка спостерігається в тих чи інших випадках репрезентації кількості може передбачати точний кількісний зміст, його визначеність, а апроксимація показує невизначеність певного кількісного змісту. У центрі висловлювань з апроксимацією знаходиться людина в її статичному і динамічному аспектах.

Оскільки мова є найважливішою зборєю мислення, всі основні категорії мислення знаходять у ній своє відображення, в тому числі й категорія кількості.

Сучасна англійська мова володіє розвинутою системою засобів вираження кількісних відносин, які формуються навколо 3-х константно-універсальних значень:

- 1) значення конкретної кількості, об'єктивної у своїй основі, яка визначається за допомогою або числівників, або субстантивної заміни іменника на числівник, що передає одиничність (наприклад: *table – one*) або двоїсну (наприклад: *очі – обидва*);